

Αρχιερατική Αγρυπνία για τον Άγιο Ιγνάτιο τον Θεοφόρο στη Βέροια

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

© Kosmas Karagiannis IMBNK

Με την ευκαιρία της εορτής του Αγίου Ιγνατίου του Θεοφόρου, τελέσθηκε Αρχιερατική Ιερά Αγρυπνία στην οποία προεξήρχε και κήρυξε τον θείο λόγο ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων, την Κυριακή 19 Δεκεμβρίου το βράδυ στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό των Αγίων Αποστόλων Πέτρου και Παύλου Βεροίας. Στην ομιλία του ανέφερε μεταξύ άλλων: «Ξένον μαρτυρίου στά--διον ιερῶς ανύσας, ξένην παρά πάντας τούς προηθληκότας άν-δρεί-αν έπεδεί-ξω».

Κατά τη διάρκεια της Ιεράς Αγρυπνίας τέθηκε σε προσκύνηση η τιμία κάρα του Αγίου Ιγνατίου που φυλάσσεται ως πολύτιμος θησαυρός στην Ιερά Μητρόπολη

Βεροίας, Ναούσης και Καμπαν.

Παρακάτω ολόκληρη η ομιλία του Σεβασμιωτάτου:

Ἐορτάζει ἡ Ἀγία μας Ἐκκλησία τή μνήμη ἑνός ἀπό τούς παλαιοτέ-ρους ιεράρχες καί μάρτυρές της, ἑνός μαθητοῦ τῶν ἁγίων ἀποστό-λων, τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου τοῦ Θεο-φόρου, ἐπισκόπου Ἀντιο-χείας. Καί τήν ἐορτάζουμε ἰδιαιτέρως στήν Ἱερά Μητρόπολή μας, καθώς ἔχου-με τή με-γά-λη εὐλογία νά κατέ-χου-με ὡς ἀνεκτί-μη-το πνευματικό κει-μήλιο τή σεπτή καί χαριτόβρυτη κά-ρα του.

Ἐπίσκοπος στή μεγα-λούπολη τῆς Ἀντιοχεί-ας, ἐκεῖ ὅπου ἡ Ἐκ-κλη-σία τοῦ Χριστοῦ ἀρι--θ-μοῦ-σε ἀπό τά πρῶ-τα χρόνια ἀρκετά μέλη, ἦταν ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος. Δέν ἐπα-ναπαύθηκε ὅμως σέ αὐτά, ἀλ-λά μέ ζῆλο καί παρ-ρησία, μέ πόθο καί ἀγά-πη γιά τόν Χριστό δί-δασκε τό εὐαγγέλιό του καί κα-λοῦσε τούς ἀν-θρώπους στήν ἀλή-θεια τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ἀγά-πη του γιά τό ποίμνιό του ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε τίποτε δέν θά μπο-ροῦσε νά τόν χωρί-σει ἀπό αὐ-τό, μόνο ὁ διωγμός, τόν ὁποῖο κή-ρυξε ὁ αὐτοκρά-το-ρας Τραῖα-νός ἐναντίον τῶν χρι-στιανῶν, τό ἐπέ-τυ-χε. Ὁ ζηλωτής ἐπίσκοπος βρέ---θη-κε στό στόχαστρο τῶν διωκτῶν τοῦ Χρι-στοῦ ἐξαιτίας τῆς φή-μης καί τῆς δράσεώς του καί ἀποφα-σί-σθηκε νά μεταφερθεῖ στή Ρώ-μη γιά νά ἀπολογηθεῖ ἐνώπιον τοῦ αὐτο-κρά-το-ρος. Ἔτσι ὁ ἅγιος Ἰγνά-τιος πῆρε τόν δρόμο τοῦ μαρτυρίου.

Τό μαρτύριό του ὅμως δέν ἦταν συνηθισμένο. «Ξένον μαρ-τυ-ρίου στά--διον ἱερῶς ἀνύ--σας», σημειώνει ὁ ἱερός ὑμνογράφος. Δέν ἀποκε-φα-λίσθηκε, ἀλ-λά ρίχθηκε ὡς βορά τῶν ἀγρίων θηρίων. Ἦταν μαρτύ-ριο τρο-μακτι-κό καί πο-λυ-ώ-δυνο, σέ τέ-τοιο βαθμό πού δέν μπο-ρεῖ νά τό συλ-λάβει ὁ ἀνθρώ-πι-νος νοῦς.

Ὅμως ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος δέν δει-λίασε καί δέν φοβήθηκε ἐνώ-πιον τῶν θηρίων. Ἔδειξε πρωτο-φανές καί ἀσυνήθιστο θάρρος καί ξεπέ-ρασε ὅλους τούς πρό αὐτοῦ μάρ-τυρες στήν ἀνδρεία καί τήν καρ-τε-ρία μέ τήν ὁποία τό ἀντιμε-τώπισε.

Ἀπό ποῦ ὅμως ἀντλοῦσε αὐτή τή δύ-να-μη ἑνας ἀνίσχυρος ἄνθρωπος γιά νά ἀντιμετωπίσει τά ἀνήμερα θη-ρία; Καί μάλιστα, ὅταν πολλοί προσπαθοῦσαν νά τόν βοηθήσουν, ἐκεῖνος παρακάλεσε νά τόν ἀφήσουν, γιά νά συναντήσκει νωρίτερα τόν Κύριό του.

Τήν ἀπάντηση μᾶς τήν δίδει ὁ ἱερός ὑμνογράφος. Ἦταν ὁ πόθος τοῦ Χριστοῦ, μᾶς λέγει, πού ἔφλεγε σάν φωτιά τήν ψυχή του. «Τῷ πό-θῳ πυ-ρού--με-νος τοῦ ἀνενδότου ἐρα--στοῦ, ὅστις ὡς πῦρ τήν σήν ἀνῆ-πτε ψυ-χήν». Ἦταν ἡ ἀγάπη του γιά Ἐκεῖνον πού ἔγινε ἄνθρωπος γιά τή σωτηρία μας, πού θυσιά-σθη-κε ἐπί τοῦ

Σταυ-ροῦ γιά νά μᾶς ἐλευ-θερώσει ἀπό τήν ἁμαρτία.

Καί ἦταν τόσο μεγά-λη καί τόσο δυνατή αὐτή ἡ ἀγάπη του πρὸς τόν Χριστό, ὥστε ἦταν ἀδύνατο νά ἀρ-νηθεῖ τόν Χρι-στό, ἦταν ἀδύνατο νά δειλιάσει μπρο-στά σέ ὁποιοδήποτε μαρτύριο γιά χάρη του. Γι' αὐτό καί ὑπέμεινε αὐτό τό φοβερό καί ἀσύλ-ληπτο μαρτύριο μέ ἀπα-ράμιλ-λη γεν--ναι-ό-τητα καί τόλμη, καί αἰ-σθα-νόταν χαρά, γιατί ἀξιωνόταν νά μαρ-τυρήσει γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χρι-στοῦ καί νά ζήσει αἰώνια μαζί του, ὅπως ἐπιθυμοῦσε.

Αὐτή ἡ ἀγάπη, αὐτός ὁ πόθος γιά τόν Χριστό, πού ὑπερέβαινε ὁποια-δή--πο-τε ἀνθρώπινη ἀγάπη καί ἔφλε-γε τήν ψυχὴ τοῦ ἁγίου Ἰγνα-τίου, θά πρέ-πει νά φλέγει καί τήν ψυχὴ τοῦ κάθε πιστοῦ καί τήν ψυ-χή τοῦ καθε-νός μας. Ἄλλωστε τί λέγει ὁ Κύριος; «Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ἢ τέκνα ἢ υἱούς ἢ θυγατέρας ὑπέρ ἐμέ οὐκ ἔστι μου ἅξιος». Ἔτσι γιά τόν ἅγιο Ἰγνάτιο τά πάντα ἦταν σκύβαλα, ἦταν σκουπίδια, γιά νά κερδίσει τόν Χριστό.

Καί μπορεῖ ἐμεῖς νά μὴν ἀντι-με-τω-πί-ζουμε διωγ-μούς ἢ μαρ-τύ-ρια, ὅπως ὁ ἐορ-τα--ζόμενος ἅγιος, ἔχου-με ὅμως ἀνά-γκη ἀπό αὐτὴ τὴ φλόγα τῆς ἀγά-πης γιά τόν Χριστό, ἡ ὁποία, ὅταν πυρπολεῖ τήν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, κατακαίει τά πάθη καί τίς ἀδυ-ναμίες, ἐξαφανίζει τόν ἐγωι-σμό καί τόν ἀτομισμό, ἀπο-διώ-κει τήν κενοδοξία, τὴ ματαιο-δοξία καί τὴν αὐταρέσκεια, ἀπομα-κρύνει τὴ ραθυμία καί τὴ νω--θρό-τητα, καί γί-νε-ται ἡ κινητήρια δύ-να-μη γιά νά ἀγωνισθοῦμε μέ πε-ρισ-σότερο ζῆλο, νά προσευ-χηθοῦ-με μέ μεγαλύτερη προθυμία, νά νη-στεύσουμε μέ πε-ρισ-σότερη διάθε-ση, νά ἀποφύγου-με τίς παγίδες τοῦ πονηροῦ μέ με-γα-λύτερη εὐκολία.

Καί αὐτὴ τὴν ἀγάπη γιά τόν Χρι-στό μπορούμε νά καλλιεργή-σου-με καί ἐμεῖς τήν ψυχὴ μας, μελε-τώ-ντας τὴ ζωὴ καί τόν λόγο του, με-τέ-χοντας στά ἱερὰ μυστήρια τῆς Ἐκ-κλησίας μας καί ἀποφεύγοντας ἐπιδράσεις καί ἐπιρροές πού μᾶς ἀπομακρύνουν ἀπὸ τόν Χριστό καί τὴν ἀγάπη του, πού ἐλκύουν τό νοῦ καί τὴν ψυχὴ μας σέ πρόσωπα καί πράγματα πού δέν ἔχουν σχέση μέ τόν Χριστό.

Ἄς καλλιεργήσουμε αὐτὴ τὴν ἀγά--πη πρὸς τόν Χριστό, προσφέρο-ντας τὴν ἀγάπη μας καί πρὸς τοὺς ἀδελφούς μας, ἰδιαίτε-ρως αὐτές τίς ἐόρτες ἡμέρες, καί ἅς μὴν διστά-σου-με νά κάνουμε καί μία μικρὴ θυ-σία, ὅποια ὁ καθε-νας μας νομί-ζει, γιά χάρη τοῦ Χρι-στοῦ, μιμού-μενοι ἔστω καί κατ' ἐλάχιστο, τόν ἅγιο Ἰγνάτιο τόν Θεο--φόρο τόν ὁποῖο τι-μοῦμε σήμε-ρα.

Ἔτσι θά πλησιάσουμε καί ἐμεῖς περισσότερο τόν Χριστό καί θά μπο-ρέσουμε νά αἰσθανθοῦμε καί νά ζήσουμε τὴ γέννησή του ὅχι σάν μία συνηθισμένη ἐορτὴ, ἀλλὰ σάν μία εὐκαιρία νά τόν ὑποδεχθοῦμε στὴν ψυχὴ μας γιά νά μᾶς ἀναγεν-νήσει καί

νά μᾶς σώσει.

Ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος ὀνομάζεται Θεοφόρος, γιατί ἦταν, ὅπως ἀκούσαμε καί στό Εὐαγγέλιο, ἐκεῖνο τό μικρό παιδί τό ὁποῖο κράτησε ὁ Χριστός στά χέρια του καί εἶπε, ἂν δέν γίνετε σάν τά παιδιά, δέν θά εἰσέλθετε στή βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Ἔτσι, λοιπόν, καί ἐμεῖς ἄς γίνουμε ἀπλοί στήν καρδιά σάν τά παιδιά, καί ἄς γίνουμε καί ἐμεῖς, ὄχι σάν τόν ἅγιο Ἰγνάτιο Θεοφόρο, ἀλλά Χριστοφόρο, γιατί θά ἔχουμε τόν Χριστό μέσα μας, μέ τό Σῶμα του καί τό Αἷμα του πού θά κοινωνοῦμε. Καί θά εἴμαστε καί Χριστοφόροι καί Θεοφόροι, ἂν πράγματι ἀγαπήσουμε τόν Χριστό, ἂν μετέχουμε στό μυστήριό τῆς θείας Εὐχαριστίας, ἔτσι ὅπως ζητᾷ ὁ Χριστός, μέ καθαρή τήν καρδιά, ὅπως ἦταν ἡ καρδιά τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου, ὁ ὁποῖος ποθοῦσε νά εἶναι τό συντομότερο κοντά στόν Χριστό.

Ἐμεῖς δέν ἔχουμε βέβαια λιοντάρια, ὑπάρχουν ἄλλα λιοντάρια πού μᾶς τρῶνε καί μᾶς καταστρέφουν, εἶναι ὁ ἐγωισμός μας, εἶναι τά πάθη μας, εἶναι ὅλα αὐτά τά ὁποῖα εἶναι χειρότερα θηρία. Ἐκεῖνα τά θηρία τόν ὁδήγησαν στόν Χριστό, ἐμᾶς μᾶς ἀπομακρύνουν. Γι' αὐτό «στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετά φόβου», γιά νά γίνουμε καί ἐμεῖς καί Χριστοφόροι καί Θεοφόροι μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ καί τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου.

[ΓΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΚΑΝΤΕ ΚΛΙΚ ΕΔΩ](#)